Elena Armenescu

Căutătorii sensului

EDITURA UZP

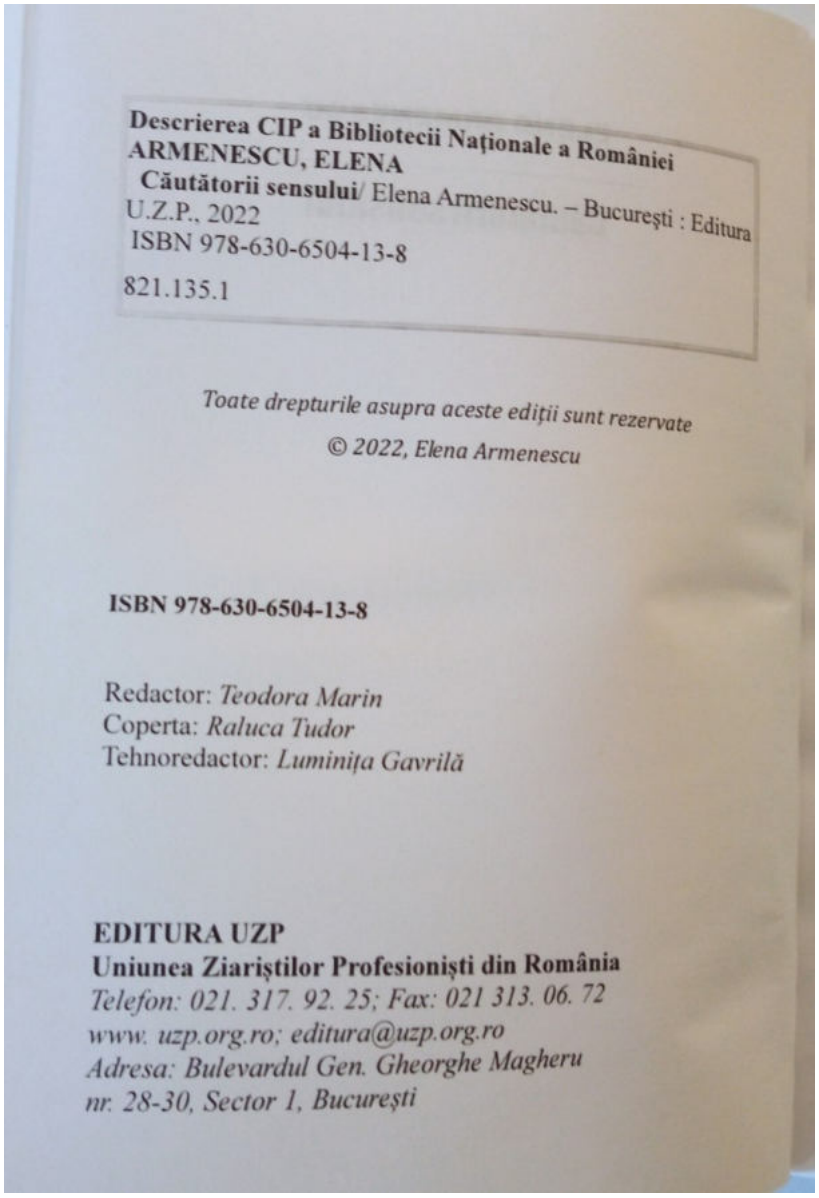

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENESCU, ELENA
Căutătorii sensului/ Elena Armenescu. – București : Editura U.Z.P., 2022
ISBN 978-630-6504-13-8
821.135.1

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
© 2022, Elena Armenescu

ISBN 978-630-6504-13-8

Redactor: *Teodora Marin*
Coperta: *Raluca Tudor*
Tehnoredactor: *Luminița Gavrilă*

EDITURA UZP
Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România
Telefon: 021. 317. 92. 25; Fax: 021 313. 06. 72
www. uzp.org.ro; editura@uzp.org.ro
Adresa: Bulevardul Gen. Gheorghe Magheru nr. 28-30, Sector 1, București

Dacă la început a fost Cuvântul – care în ultimă analiză este sunet, vibraţie – „prin care toate s-au făcut" scriitorii conferă cuvântului putere de materialitate şi independenţă, prin urmare ei sunt creatori ai unei alte stări psiho-materiale, ca o alternativă a fiinţei umane de a-şi asigura nemurirea.

Ştim să limbajul poetic nu se limitează doar la comunicare, ci este transformat – prin metamorfozare ori prin metafore în adevărată baghetă magică topitoare a limitelor între concret şi abstract, între realitate şi iluzie între timp şi atemporalitate. Scriitorii refac drumul gândirii umane în sens invers, adică reinventează lumea pornind de la cuvinte, ca şi Demiurgul.

Cuvintele, ca şi tăcerile, sunt ipostaze ale existenţei scriitorului, dar şi ale existenţei Universului.

Cine posedă prin har codul de acces în lumea celor care sunt numiţi creatori (în artă), acela este un aspirant la desăvârşire spirituală. Iar cine este desăvârşit se poate bucura ca nimeni altul de iubirea lui Dumnezeu.

Cei ale căror nume le veţi găsi în acest volum tind spre desăvârşire, sunt într-adevăr CĂUTĂTORII SENSULUI vieţii, al rostului nostru pe pământ, conlucrează la menţinerea frumuseţii, armoniei, echilibrului.

Autoarea

ISBN 978-630-6584-13-8
9 786306 504138

ELENA ARMENESCU

Căutătorii sensului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENESCU, ELENA
Căutătorii sensului / Elena Armenescu. - Bucureşti : Editura U.Z.P., 2022
ISBN 978-630-6504-13-8

821.135.1

ISBN 978-630-6504-13-8

Redactor: *Teodora Marin*
Coperta: *Ovidiu Zanfir*
Tehnoredactor: *Raluca Tudor*

EDITURA UZP
Uniunea Ziariştilor Profesionişti din România
Telefon: 021. 317. 92. 25; Fax: 021 313. 06. 72
www. uzp.org.ro; editura@uzp.org.ro
Adresa: Bulevardul Gen. Gheorghe Magheru
nr. 28-30, Sector 1, Bucureşti

ELENA ARMENESCU

Căutătorii sensului

Bucureşti, 2022

EDITURA UZP
UNIUNEA ZIARIŞTILOR PROFESIONIŞTI DIN ROMÂNIA

Motto:

„Înțelepciunea se poate învăța urmând trei căi:
prin reflecție, care e cea mai nobilă;
prin imitație, care e cea mai simplă;
prin experiență, care e cea mai amară.”
Confucius

Lirica de reflecție în opera lui Sorin Cerin

Ajuns în deplinătatea creației poetice deopotrivă cu a celei filozofice, Sorin Cerin se bucură deja de notorietatea pe care o merită. În ultima vreme, prin scrierile sale a atras atenția mai multor critici literari (la care mă voi referi mai jos) mai cu seamă prin faptul că a devenit membru al Societății Poeților Francezi (Membre Sociétaire de la Société des Poètes Français), mulțumită editării în limba franceză a volumului său intitulat ”Le non-sens de l'existence et de l'éternité, apărut în Editura Stellamaris (Édition Stellamaris) 2021 Brest, France. Acest volum a rezultat din reunirea a două volume anterioare de poezie care au fost traduse din limba română in limba franceză și anume: Nonsensul existenței: poezii de meditație, Bucuresti Romania, Editura Paco, 2015 și Am Crezut în Nemarginirea Iubirii - Poezii filozofice, Statele Unite, 2019.

Consider că opera poetică a lui Sorin Cerin nu poate fi înțeleasă pe deplin, fără să știm din Universul său, din lumea sa interioară, măcar cât luminează un fascicol de raze care face să se vadă o parte.

Partea aceea pe care ar trebui să cadă lumina razelor ca un reflector să nu fie numai din Universul său de Cunoaștere - pentru că acesta este cât se poate de vast - cât mai cu seamă din cel al Convingerilor, ca pol interior spre care converg Aspirațiile sale de Puritate și Desăvârșire pe care autorul le vede căi de parcurs, de practicat pentru a ajunge la adevărata Iubire care își are sălașul în Adevărul Absolut, pe care unii îl numesc Dumnezeu, alții Alah... Dar nu un Dumnezeu al Nimănui – adică unul surd și nevăzător, depărtat, indiferent la viermuiala de jos, de pe Pământ, citez „nu am știut vreodată, / că încă dinainte de a ne naște, /eram îmbălsămați, /de către Suferință, /în Non-Sensurile Existenței, /unui Dumnezeu al

Nimănui. /Strig surd, /întrebând, /- De ce plâng Îngerii Iubirii? /la ferestrele Paradisului? /deși ar trebui să fie mai fericiți, /decât este Adevărul, /pe care l-am pierdut, /la zarurile roase ale unui Viitor, /care a uitat să ne împartă și nouă, /numerele câștigătoare, /pe care a mizat, Iubirea."

El crede într-un Dumnezeu Adevărat, Tatăl Luminii și al întregii creații izvodită din IUBIRE. În acest sens voi cita câteva Aforisme (care îi aparțin lui Sorin Cerin) dedicate Luminii Divine a Înțelepciunii: „Sfânt este numele Tău, Lumină Divină, fiindcă ești Conștiință, Nemărginit, ești Adevăr Absolut, Dumnezeu și Cunoaștere. Din Tine, Lumină Divină, pornesc toate câte sunt, au fost și vor mai fi. Sfânt este timpul Tău Lumină Divină, fiindcă este Eternitatea care se află în tot și în toate. Sfânt este Gândul Tău Lumină Divină, fiindcă el a clădit Nemurirea, fiind IUBIRE. Cum nu poate exista Adevăr fără Cunoaștere, și nici Moarte fără de Viață, tot astfel nu poate fi Fericire fără Durere și Toate câte sunt fără de Adevăr". Desigur aceste enunțuri ni se par cunoscute fie din Cartea Sfântă, fie din Tăblițele de Smarald, din scrierile atribuite lui Hermes Trismegistos, și alte scrieri sincretice care dacă ar fi respectate, și doar conduce la remodelarea ființei umane care și-ar regăsi starea paradisiacă, cea de dinainte de căderea adamică, demnă de a restabili o legătură cu Dumnezeul Adevărului, cu Adevărul Absolut. De altfel și calea Tao și cea arătată de Buda (Gautama Siddhartha) au aceeași țintă, pentru că urmăresc aceeași finalitate, fiindcă Adevărul Absolut este Unic tot așa cum Creatorul este Unic.

Am scris mai sus cu majuscule anumite cuvinte cheie, subliniindu-le astfel, pentru că așa le scrie și autorul. Prin personificare, ele devin întrupări ușor identificabile, cu care se poate chiar dialoga, le poți certa, le poți acuza, ori dimpotrivă, le poți adora. De ce Puritate și Desăvârșire? Pentru a se pune capăt stării jalnice în care ne aflăm cu toții, ca specie, când:

„Catedrale de trupuri pășesc în mocirla Societății de Consum a Moralei/adăugând cât mai multă/țărână la hectar de sufletele pentru a ridica murii reci și impersonali ai Zidirii de lăcașuri de culte ale Deșertăciunii ce vor pune cât mai sus cruce Purității și Desăvârșirii". Ce se întâmplă oare în acest context cu visurile, cu aspirațiile cu optimismul, cu starea de bucuria dată de binecuvântarea de a fi

împreună cu cineva drag? Cine iese câștigător dacă pariezi pe Fericire? Răspunsul est cutremurător: ”Am crezut în/ Nemărginirea Iubirii, / pariind pe ruleta Fericirii, /despre care nu știam că este măsluită, /de un Dumnezeu al Absurdului, / ce face de fiecare dată în așa fel, /încât să iasă câștigătoare, doar Moartea”

Îmbinând maturitatea poetică deplină folosindu-se de simboluri și metafore care sporesc gradul tensionat al înțelegerii, metabolizând verismul, poetul se avântă în Existențialismul neorealist, generator de depresii care te condamnă la Singurătate unde mai poți servi „o cană de pustiu”: „Frunzele Viselor, / și-au ruginit întreaga căldură, /a Ochilor de Cer, /ai Iubirii, /pe care Depresiile Absurdului Carismatic, /al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței, /ne-a alungat-o, /în abisurile fără/ adresă, /ale Singurătății, /care ne așteaptă, /în Zorii nedefiniți ai Durerii, /să servim câte o cană de pustiu, /din Lacrimile de Vânt, ale Speranțelor deșarte”.

A fost poetul dintotdeauna neîncrezător, s-a îndoit de Nemărginirea iubirii? Nicidecum! Aflăm tot din propria-i mărturisire: „Am crezut în Nemărginirea Iubirii, /cu toate că eram sufocați, /de valurile Compromisurilor, /care ne loveau fără milă, /Privirile căzute la tălpile unei Lumi, /care ne obliga, /să fim sclavii, unor Non-Sensuri ale Existenței”.

Cu riscul de a mi se reproșa că uzez de prea multe citate, consider că este oportun ca cineva care nu a citit încă opera lui Sorin Cerin să cunoască profunzimea problemelor existențiale pe care le abordează poate și în numele acelui DOR de a respira în atmosfera Purității: ”ce ni se scurgea prin venele Dorului ancestral, /de a rămâne mereu împreună, / chiar dacă știam, /cât de alunecoasă poate fi bolta Promisiunilor, de pe care cad stelele căzătoare ale Ființei” sau a îndurerării căutătorului pătruns de dragostea și dorința de a fi ascultat, căruia nu I se răspunde, ori I se răspunde cu indiferență: / Am crezut în Nemărginirea Iubirii,/ deși am căzut în Urma adâncă a Durerii, / lăsată de Pașii indiferenței Tale Doamne, Limbajul uneori virulent, adevărate săgeți otrăvite, dar poetice, împodobite cu metafore, săgeți aruncate împotriva decăderii nu numai în societate dar și în zona politicului, ne duce cu gândul la o revoltă de tip nihilist, la nihilismul lui Emil Cioran, care în acest context dobândește rang de principiu scris cu sufletul tânjind intuitiv după absolut, pe

"culmile disperării" cum găsim în poezia „Jocul de-a Viața cu Moartea” sugestivă în acest sens: „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cântarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Lumea actuală și-a pierdut simțul orientării, simte, știe că trebuie să fie ajutată de o forță superioară, dar alege să se alieze (cu sau fără știință) forțelor malefice. Poetul se întreabă cu disperare: „Încotro,/să te chem,/Iubire? /într-o Lume a unui Dumnezeu surd? / care ți-a lăsat Îngerii tăi,/ de izbeliște,/ pe străzile Blestemelor,/ adorate de către Creatorul,/ Destinele noastre,/ întunecate,/ învățate să facă vrăji și farmece, negre”.

Unde se ascund oare frumusețile Primăverii dătătoare de speranțe, de revigorare a energiilor vieții de optimism și dragoste ? Aflăm că ea, Primăvara care ar trebui să fie în sufletele oamenilor, și-a găsit sălaș în ochii Durerii: „E-atâta Primăvară,/în ochii Durerii,/prin a căror sclipire,/se observă razele de gheață,/ale Non-Sensurilor Existenței,/care ne despart,/de Orizonturile fierbinți,/ale Viselor”. Neajutorați, rătăciți pe căi pierdute, înstrăinați de sinele nostru autentic, original, orfani de Dumnezeu, somnambuli, hrăniți cu deșertăciuni cauzatoare de boală, de depresie: „Zidim,/ pereții Identităților fără adăpost,/cu Clipe tot mai bolnave,/ce par a nu se mai vindeca vreodată,/de răceala Infidelităților Absurdului,/în brațele căruia,suntem nevoiți,s/ ă ducem pe umerii Neputinței,/Traiul,/ atâtor Deșertăciuni” în condițiile în care suntem luminați ”doar de stelele căzătoare,/ ale Viselor,/ /în căutarea unui Timp,/atât de străin de noi,/încât doar Moartea,/ar mai reuși să ne împace,/cu Viitorul.”

Se pune întrebarea: se poate trăi, supraviețui într-un astfel de Univers disperat, sfâșiat de lăcomia după bunurile materiale? Ei, bine, da! După câte se vede, se poate ... chiar spera. Poetul a descoperit un lucru simplu, dar rațional: dacă am căzut din grația divină și suntem robii unui Subconștient Străin de natura noastră inițială, atunci se cere parcurgerea căii în sens invers, înspre recuperarea acelui Subconștient* capabil să se pună în armonie cu Absolutul prin interiorizarea Iubirii și conștientizarea că ea este singura cale spre Desăvârșire: „Atunci am înțeles,/că ne-am născut din dorul de a muri împreună,/mai vii cu fiecare zâmbet ce ne unea mâinile,/încatușate în

speranța/de a fi una și aceeași clipă/a nemuririi, fiindcă, /în paradisul de dincolo de noi/ până și îngerii noștri se iubesc...".

Doar așa, putem părăsi, ieși din Roata samsarei, din ciclurile Suferinței. Acest principiu îl întâlnim în Gnoza care consideră că din substanța Iubirii - asemeni semințelor - împrăștiată pe „ogorul" lui Dumnezeu, adică în oameni, în întreaga Creație, se extrage esența mântuirii, pregătirea transfigurării pentru a accede la reîntâlnirea cu Sursa, adică Dumnezeul Adevărului. Prin acest fapt, Sorin Cerin își dovedește altruismul, disponibilitatea de a împărți cu alții descoperirea sa, conștientizând că rostul poetului este de a găsi soluții de a le scrie, pentru a le face accesibile și celor din jur, de a găsi sensuri, surse de energie eliberatoare, de a sădi Iubirea în suflete, poate singura cale pentru a se putea întoarce către Absolut.

Spre deosebire de alți poeți influențați de filozofi, Sorin Cerin ca filozof, a creat un sistem propriu la care se raportează și anume Coaxialismul ** care în esență se referă la faptul că Adevărul Absolut nu poate fi cunoscut de Om, deoarece este prins în Maya, în Iluzie, ca într-o vrajă din care nu poate ieși (concept filozofic oriental) existența acestuia bazându-se pe Iluzia vieții.

Unul din filozofii care a influențat nu numai gândirea multor filozofi, dar și creația literară a unor poeți, și chiar a unui celebru fizician a fost Spinoza***. Bănuit de ateism, Einstein (pentru că despre el este vorba) când a fost întrebat dacă crede în Dumnezeu, a răspuns lapidar : "cred în Dumnezeul lui Spinoza."

Poeții în a căror operă întâlnim influența aceluiași filozof sunt: J.W. Goethe (1749-1832) William Wordsworth (1770-1850) și Percy Bysshe Shelley (1792-1822) din a cărui scrieri redau poezia: Filosofia iubirii: „Fântânile se amestecă cu râul,/ Și râurile cu oceanul;/ Vânturile cerului se amestecă pentru totdeauna,/Cu o emoție dulce;/Nimic în lume nu este unic/ Toate lucrurile prin legea divină/ Se completează reciproc:/De ce nu ar trebui să fac asta cu tine?/ Vedeți munții sărutând cerul înalt/ Și valurile mângâie pe mal; Nicio floare nu ar fi frumoasă".

Pentru a înțelege mai bine spiritul epocii am extras un fragment din poezia lui Wordsworth: „Înțelepciune și Spirit al universului" / Suflet care ești veșnicia gândului!/ Ce dai formelor și imaginilor o respirație/ Și o mișcare veșnică! Nu în zadar,/ Cu ziua

sau cu lumina stelelor, astfel, din primul meu răsărit/ De copilărie ai împletit pentru mine/ Pasiunile care clădesc Sufletul nostru omenesc,/ Nu cu operele meschine și vulgare ale Omului,/Dar cu obiecte înalte, cu lucruri durabile,/Cu viața și natura, purificând astfel Elementele sentimentelor și ale gândirii"

Desigur, influente găsim și la Sorin Cerin din acești poeți care au scris acum două sute de ani, cu mențiunea că azi problemele sociale, politice, decăderea, criza morală, crizele de sistem inclusiv a sistemelor religioase, sunt acutizate, așa cum apar și în versurile lui Sorin Cerin. El urmează parcă pas cu pas programul literar al Existențialismului francez, curent literar format în jurul lucrărilor filozofului Soren Kierkegaard, dezvoltat și devenit faimos prin lucrările lui Jean Paul Sartre în special, care au exaltat intelectualitatea de elită și cele ale lui Gabriel Marcel, lucrări care cuprind deopotrivă un sistem ideatic, o doctrină de acțiune, bazată pe o morală adevărată – așa cum a fost definită de antici- grup de gândire prin excelență care preconizează un om total, " total angajat și total liber", pentru ca în orice circumstanță el să poată alege viața, angajarea, responsabilitatea.

Poate de aceea nu am fost deloc surprinsă de faptul că Sorin Cerin după ce a fost recunoscut, a fost primit în rândul distinsei asociații franceze: Société des Poètes Français și onorat cu acordarea Premiului Mompezat: Iată ce a rostit printre altele doamna Véronique Flabat-Piot Vicepreședinte și șef al Premiilor pentru Poezie ale Societății Poeților Francezi: " nu totul este perfect în poezia franceză a lui Sorin CÉRIN, dar ce profunzime de gândire ascunde, totuși! Și ce prolixitate, dacă vă spun că „Le Non-Sense de l'Existence et de l'Éternité", culegere depusă la concursurile noastre, are nu mai puțin de 154 de poezii! Deci da! Sorin CÉRIN merită în mare măsură un loc în centrul listei noastre de premii 2021. Și dacă este un premiu al Fundației, Premiul Mompezat, pe care îl acordăm lui Sorin CÉRIN – o recompensă care, desigur, nu își pierde misiunea de a fi un „încurajare" - sprijinul pe care S.P.F. dorește să-l aducă pe Sorin CÉRIN, este mai presus de toate să-i spun să-și continue eforturile de reflecții existențialiste profunde și să ni le ofere în continuare." Domnia sa încheie discursul cu poemul: "Unde nu vom mai merge niciodată /Flăcările amintirilor pierdute / arde suspinele, zâmbete

înghețate /sub lespezile mormintelor unor speranțe, /în cimitirele cuvintelor /pe care ne-am spus unul altuia /ultima oară …./pe drumurile anumitor vise /unde nu vom mai merge niciodată". (În „Non-sensul existenței și al eternității", Edițiile Stellamaris) Da! cimitirele cuvintelor! Pentru că, Doamne, câte cuvinte golite de înțeles ori toxice sau injurioase se mai rostesc ori se scriu, cuvinte care țin specia umană pe o vibrație joasă a dinților încleștați, a urii, minciunii, desfrâului, violenței!

Despre volumul Non-Sensul Existentei au scris mai mulți critici literari precum Alexandru Cistelecan,in revista Familia, din Decembrie 2015, subliniind că Sorin Cerin, a reușit să scrie o poezie filosofică, care îmbină imaginarul cu conceptual, deși o astfel de poezie, este atât de greu de realizat, subliniind că poeziile lui Sorin Cerin, se angajează brusc în marile și definitive ecuații existențiale și nu pierd timpul în mărturisiri domestice, sau Elvira Sorohan, în revista Convorbiri literare din Septembrie 2015, care, la rândul ei, vede poezia lui Sorin Cerin din Non-Sensul Existentei, și ca o continuare a mișcării existențialiste a secolul XXI, unde evidențiază la Sorin Cerin o operă poetică influențată de precursorii existențialismului din secolele XIX și XX, precum Jean Paul Sartre, Gabriel Marcel sau Soren Kierkegaard, sau chiar Eclesiastul biblic, apreciind că Sorin Cerin a reconfigurat existențialismul prezentului, chiar dacă existențialismul se credea până atunci epuizat, amintind că vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă temă, ceea ce duce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, sau teribil de dure, precum cele care vizează biserica.

Alții, precum Stefan Borbely, in Contemporanul din Octombrie 2020, asociază poezia lui Sorin Cerin, din volumul Le non-sens de l'existence et de l'éternité, cu influențe specifice din maniheism, maya (religiile) hinduismului sau precreștinismului, caracteristici care apar în fiecare poezie sau culegere de poezii, scrisă până atunci. După cum subliniază Borbely. în recenzia sa, unde reunește opera poetică a lui Sorin Cerin cu nume precum Toma d'Aquino și Giovanni Battista Piranesi, pentru a clarifica caracterul filozofic și religios al operei sale poetice, apreciind că poetul construiește, cu fervoare și pricepere sintactică, o

anti- lume, lumea cimitirelor cuvintelor, a semnificațiilor înghețate, lumea așchiilor ascuțite și a Absurdului&quot.

Deși sunt încă multe de spus, prefer să închei aceasta succintă prezentare în mod optimist, cu spusele poetului aflate într-un fragment dătător de speranță, din care se înțelege că nu este totul piedut: „Credință,/ ești tot ce mi-ai mai rămas,/de la Pleoapele Eternității,/pe care am ținut-o de mâna/ Speranței,/ implorând-o să nu te lase,/ din brațele Adevărului ei Absolut, / pe valurile căruia mi-aș fi dorit,/ atât de mult, /să navigăm împreună, traversând Lumile Existențelor”.

Elena Armenescu
membră a Uniunii Scriitorilor din România

*Subconștientul este un depozit de informații o parte a conștiinței care nu se află în atenția conștientă a oamenilor. Cuvântul „subconștient” reprezintă o versiune românizată a cuvântului francez subconscient inventat de psihologul Pierre Janet (1859-1947), care a susținut că sub straturile minții conștiente zace o puternică conștiință pe care el a numit-o minte subconștientă. Carl Gustav Jung... a spus că, din moment ce există o limită a ceea ce se poate afla în atenția conștientă a indivizilor, este necesar un depozit alternativ format din cunoștințele și experiența anterioară ale cuiva, dar nu numai ca individ ci și ale antecesorilor.

** Coaxialismul - un nou sistem filozofic creat de Sorin Cerin. Principiile ei sunt: 1. Singura filozofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște nici Adevărul, și implicit, nici filosofia. 2. Omul nu va cunoaște niciodată nici Adevărul Absolut, nici Cunoașterea Absolută, deoarece întreaga lui existență se bazează pe Iluzia Vieții. 3. Orice sistem filozofic sau filosof care va pretinde că spune că Adevărul este mincinos. 4. Coaxialismul este, prin excelență, filosofia care NU pretinde că spune Adevărul, dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr. 5. Esența Adevărului constă în reflectarea ei la Elementele apărute înaintea lui, precum și cele ale Cunoașterii Deschise care provin din Starea de Fapte. 6. Coaxialismul acceptă operarea cu contrariile contrariilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la acesta, determinând Coaxiologia. 7. Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus

identic cu el. 8. Cu ca, un Opus, este mai departe, deci, între el și Elementul opozabil se inserează un număr mai mare de contrarii, cu așa asemănările dintre ele vor fi mai pronunțate" etc

***Conform doctrinei lui Spinoza, Dumnezeu sau substanța alcătuită din atribute diferite infinite, fiecare exprimând o esență infinită și eternă, există cu necesitate. (…) Nu poate fi conceput cu adevărat nici un atribut al substanței din care să rezulte că substanța s-ar putea diviza. (…) Substanța absolut infinită este inepuizabilă…"

CUPRINS

Mișcarea mondială pentru poezie 7
ANDROGINUL – aspirație întru desăvârșire 14
De la Zalmoxis la Sarmisegetusa 27
Eminescu poet național și universal 34
Cuvânt introductiv la volumul: Poeți români
SLAVIND DUMNEZEIREA 43
Absolut inedit – Recunoștința 48
Eminescu în eternitate 51
De ce nu este iubit Eminescu de politicienii contemporani 57
Gânduri pentru Bucovina 63
Nichita – poet printre muritori, înger printre poeți 71
Celebrând pe Eminescu 77
Artur Silvestri – fapta culturală 79
Artur Silvestri – un misionar cultural sub semnul împlinirii legii 88
Premiile Artur Silvestri 2009 91
Credință și comunicare 94
Spovedania stareților 97
Poeme psalmice 103
Mișcarea mondială pentru poezie 110
Lansare de carte în cadrul unei seri de poezie 117
Alături de Dumnezeu sau *Deipara* cu Dan Bodea 126
Un erudit contemporan 132
Remember Artur Silvestri 135
Elena Buică: „Universuri paralele” 139
Elena Buică – peregrin în *Oglindiri* 141
Elena Buică – păzitoarea fântânii graiului 144
Cronică la volumul Liliacul la poarta înserării
Anamneza lângă liliac 147
Iconirea gândului 153
Lumina vine din interior! 158

Jocul vieții – ca o simfonie fantastică.....161
Poeme imnice închinate iubirii.....166
“Versuri de lumină” din orașul armoniei.....168
Lirismul și hazul satului – o permanență vie de îndreptare.....172
Comemorare sub semnul Sărbătorii Naționale a Culturii.....176
Ioana Stuparu – Tovarăși de ultima zi.....179
Eclipsa – ca o promisiune a instalării Imperiului luminii.....185
Puterea sunetului, puterea cuvântului.....190
Maria Mănuca – poeta picturii și pictorița poeziei.....198
Limbajul divin.....202
Întâlnire la Palat.....209
Perenitatea tradițiilor creștine și populare.....215
Prefața la un volum de umor.....219
Viața ca marea și cerul – disponibilitate și talent.....221
Dragostea creștină, dragoste jertfelnică.....228
Dan Puric – misionar creștin al neamului românesc.....231
Copacul (pomul) sacru – confidentul și tămăduitorul oamenilor...234
M-am reîntors la vechile mele pasiuni: literatura, istoria, religia...239
Despre virtuțile vindecătoare ale poeziei.....246
Scrierea – cale de salvare a sufletului.....252
Longevitatea este un dar divin.....260
Lirica de reflecție în opera lui Sorin Cerin.....267
Elena Armenescu - Note biografice.....276